

Pavol od začiatku 5. kapitoly hovorí k tým, ktorí sú ospravedlnení z viery pripočítanou spravodlivosťou Ježiša Krista. K tým, ktorí už prijali dar spasenia. Keďže sme ospravedlnení, máme teraz nádej, že budeme oslávení. Navyše ešte aj Božia láska bola vyliata do našich srdc skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný (verš 5). List Rímskym ďalej pokračuje veršom 6:

Lebo Kristus, keď sme ešte boli slabí, ešte za času zomrel za bezbožných.

Pavol spája piaty a šiesty verš dohromady slovom lebo, pričom hovorí: „Božiu lásku poznáme preto, lebo keď sme ešte boli slabí, Kristus zomrel za nás.“ Všimnime si, ako nás v 6. verši opisuje Boh: Boli sme slabí, boli sme bez sily. To znamená, že sme boli neschopní oživiť seba samých, lebo podľa listu Efezským 2:1 a 5 sme boli mŕtvi v previneniach a hriechoch. Je to dobrá analógia, lebo mŕtvy človek nie je schopný oživiť seba samého. To nie je nedostatok našej moci, ktorú, keby sme nejako dostali, tak by sme sa sami zmenili. Mŕtvy človek sám seba neoživí. Nemá totiž moc, aby to vykonal.

Pavol hovorí, že si bol ospravedlnený – to znamená oživený, si duchovne živý a poznáš to podľa toho, že Boh vložil svoju lásku do tvojho srdca. Si naplnený Božou láskou. Vieš, že si jeho dieťa. A podľa čoho poznáš túto veľkú lásku? Poznáš to podľa toho, že ešte vtedy, keď si nemal žiadnu silu, žiadnu schopnosť Boha poznať, Kristus aj tak umrel za teba. Kristus prijal

trest na kríži namiesto teba. A Biblia hovorí, že toto je najvyšší stupeň lásky. Ako môžeme vedieť, že Boh je Bohom lásky? Ako môžeme vedieť, že Boh miluje svoje deti? Vieme to podľa toho, že kým ešte nemali žiadnu silu, Kristus za nich zomrel. Všimnite si, ako sme opísaní v dobe Kristovej smrti.

Najprv sme opísaní ako slabí, bez sily a potom sme opísaní ako bezbožní (verš 6). Kristus zomrel za bezbožných. Pochopte, že toto je to veľké tajomstvo Božej lásky. Zomrel za nás, za tých, ktorí boli v stave bezbožnosti. Slovo bezbožní neznamena len to, že sme boli bez Boha, ale že sme v skutočnosti boli v opozícii voči nemu. Verš poukazuje na to, že vieme, kto je Boh vo svojej prirodzenosti, ale nepáči sa nám to. Vieme, že Boh je suverénny a má vládu nad všetkým, ale snažíme sa to odmietnuť a zbaviť sa tohto bremena, ktoré je tak na nás položené. V našom neobživenom stave Bohu hovoríme: „Nie, ja ti slúžiť nebudem. Ty nebudeš mojim Kráľom. Ty mi nemôžeš prikazovať, čo mám robiť.“ Takto odmietame suverénneho Boha. Vieme, že je svätý, ale tohto svätého Boha netúžime poznať. Nechcem, aby sa jeho morálny štandard vzťahoval na môj život: „On mi predsa nebude hovoriť, ako sa mám správať a čo mám robiť.“ Toto počúvame znova a znova, keď hovoríme ľuďom o Bohu. Hovoria: „Ja si budem žiť svoj život svojím spôsobom, ako chcem ja. Mám svoje vlastné pravidlá a svoju vlastnú svätosť.“

Človek sa snaží striasť všetkého, čo súvisí s Bohom. Vieme však, že Boh je Boh, je vševediaci, a teda pozná všetko. Človek je frustrovaný z toho, že Boh všetko pozná. Snaží sa skryť samého seba pred Bohom, aj keď je to nezmyselné. Ide o to isté, čo urobil Adam, ktorý sa snažil skryť v záhrade Eden. Ak niekto vedel, že ho Boh nájde, tak to bol práve Adam. Vedel to, ale predsa sa snažil skryť pred vševediacim Bohom mysliac si, že ten, ktorý stvoril strom, nebude teraz schopný nájsť človeka skrytého za stromom. Boh sa nemení. Je taký istý dnes, ako bol v záhrade Eden v dobe Adama.

Potrebujeme porozumieť, čo Písmo hovorí o ospravedlnení. Boli sme v bezbožnom stave, keď Kristus za nás zomrel – Boha sme jednoducho nechceli. Najúžasnejšia vec na Božej láske je, že Kristus zomrel za hriešnych. Preto potrebujeme porozumieť Božej láske. Apoštol Pavol o nej píše neskôr v 8. kapitole.

Pavol rozvíja myšlienku Božej lásky ďalej vo verši 7: „Lebo sotva kto kedy zomrie za spravodlivého, pretože za dobrého by sa niekto snád aj odvážil zomrieť.“ Bolo by to neobvyklé, zriedkavé, aby za takéhoto niekto zomrel. Zomrieť za iného, a tak ho zachrániť, nie je bežné, pretože normálna reakcia človeka je zachovať a zachrániť seba samého. Ale ten, ktorý zomiera za niekoho iného, zomiera preto, že je niečo dobré, vzácne a vznešené v tom, za ktorého zomiera. To ale nie je to, ako koná Boh, lebo vo verši 8 čítame: „Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“ Pavlov argument je, že človek môže zomrieť za dobrého človeka, ale Boh dokázal raz a navždy svoju lásku tým, že zomrel za nás, keď sme ešte boli hriešni.

Boli sme bezbožní, hriešnici a Boží nepriatelia. Takí sme boli pred Bohom. Bezbožný človek Boha odmieta. Hriešnik robí všetko to, čo je morálne porušené. Pácha cudzoložstvo, smilstvo, klamstvo, krádež a každý iný hriech. Pavol hovorí: „Boh dokázal, demonštroval, dal to na známosť, že nás miloval už vtedy, keď sme boli porušení, prevrátení a morálne skazení. Kristus zomrel za nás vtedy, keď sme boli jeho nepriatelia – bol pre nás tým, koho sme nenávideli. Ak by bolo v našej moci Boha zničiť, už by sme to dávno urobili. Boh dokázal svoju lásku k nám tým, že kým sme boli takými, Kristus za nás zomrel. Toto potrebujeme pochopiť a prijať – veľkosť a moc Božej lásky k nám.

Boh už ďalej nepotrebuje dokazovať svoju lásku. Bola dokázaná raz a navždy pre všetky časy.

Dal život svojho vlastného Syna ako výkupné, ako platbu za tých, ktorí ho nenávideli. Neexistuje žiadna ľudská láska, ako je táto. Nie je nič, s čím by sme ju porovnali. Je to ďaleko viac ako materinská láska, ako otcovská láska. Je to ďaleko viac ako láska manžela a manželky, lebo všetci títo ľudia sú si nejakým spôsobom navzájom drahí, ale my sme boli voči Bohu vo vzťahu nepriateľstva. Ale aj napriek tomu všetkému, súc jeho nepriateľmi, on nás miloval a dal Krista za nás. Ako sa potom v tomto neradovať? Ako môžeme zanedbať také veľké spasenie? On ma miloval, keď na mne nebolo nič, čo by bolo hodné milovania. Nebolo nič vo mne, čo by ma robilo Bohu milým. Neponúkol som mu nič, za čo by ma miloval – a on ma aj tak miloval!

Pavol pokračuje ďalej v argumentoch o Božej láske, ktorá nás priviedla/privádza k ospravedlneniu: „A tak teda je o mnoho istejšie, že teraz, keď sme ospravedlnení jeho krvou, budeme zachránení skrze neho od budúceho hnevu.“ (verš 9)

Všimnime si, že Kristova krv niečo dosiahla. Dosiahla to, že naše ospravedlnenie bolo skutočné a bolo dosiahnuté na kríži Ježiša Krista. Keď on krvácal a zomrel, my sme boli ospravedlnení. Na kríži sa udialo naše vykúpenie z hriechu a smrti: „ani nie krvou kozlov a teliat, ale svojou vlastnou krvou vošiel raz navždy do svätyne vynájduc večné vykúpenie.“ (Židom 9:12). Nie sme spasení našimi skutkami, nie sme spasení ani našou vierou, ani našou poslušnosťou, ale sme spasení tým, čo bolo za nás urobené a dokonané na kríži. Na kríži sa udialo vykúpenie, ale nie iba nejaké vykúpenie, ale vykúpenie večné. To, čo sa nikdy nepominie a ani nestratí.

Argument, ktorý Pavol rozvíja ďalej, je tento: Ak ťa Boh tak veľmi miloval, že ťa ospravedlnil, kým si bol ešte hriešny, tak teraz, keď si ospravedlnený a keď si pred ním spravodlivý, myslíš si, že ťa vydá hnevu, ktorý má prísť? Vtedy, keď si bol jeho nepriateľ, urobil ťa spravodlivým, aj

keď si ním nebol a tak teraz, keď si jeho priateľ, jeho syn, jeho dcéra, myslíš si, že ňa nechá odísť do pekla?“ Pavol ďalej hovorí: „Pozri, čo Kristus urobil pre teba na kríži! A to, čo urobil, urobil vtedy, keď si bol úplne prevrátený a skazený. A teraz, keď to staré skončilo, myslíš si, že to nové, čo teraz žiješ, nie je v bezpečí?“ Pavol hovorí: „Nie! Vôbec nie! Teraz si jeho priateľ a jeho dieťa. Teraz si pred ním spravodlivý. Ak On zomrel za teba, ešte kým si bol jeho nepriateľ, myslíš si, že teraz teba (a ktoréhoľvek zo svojich detí) nechá, aby si sa stratil, keď si jeho? Teraz je tvoje spasenie úplne isté.“ (verše 8-10). „Lebo ak vtedy, keď sme boli nepriateľmi, boli sme zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna, tak je o mnoho istejšie, že súc zmierení budeme spasení jeho životom.“ (verš 10). Pavol teda hovorí: „My, nepriatelia, boli sme zmierení s Bohom prostredníctvom Kristovej smrti.“ Znova a znova v Písme čítame, že Kristova smrť na kríži dosiahla reálnu skutočnosť – dosiahla zmierenie.

On nezomrel kvôli tomu, aby sme azda niekedy neskôr mohli byť zmierení. Zomrel, aby sme boli zmierení, čo znamená, že nepriateľstvo bolo odstránené na kríži v okamihu Kristovej smrti. Hneď tu si všimnime, že je to on, kto ukončil nepriateľstvo. To znamená, že Boží hnev voči nám sa ukončil oveľa skôr než náš hnev voči nemu. Kristus zomrel a Písmo hovorí, že teraz už nie sme nepriatelia (verš 10).

Pretože jeho Syn už ďalej nie je mŕtvy, tak je omnoho väčšia naša radosť, že sme s ním zmierení, lebo teraz, keď sme jeho deti, omnoho väčšia musí byť jeho náklonnosť k nám. Ak smrť Božieho Syna vyzískala pre nás spasenie, tak pretože Syn je teraz živý, iste budeme mať život vďaka nemu. Čo týmto myslím? Myslím tým, že keďže Kristus skutočne žije, aj my budeme žiť: „Ešte krátku chvíľu, a svet ma viacej neuvidí, ale vy ma uvidíte, lebo ja žijem, aj vy žiť budete.“ (Ján 14:19).

Ako nám to môže pomôcť, že On teraz žije? Jeho smrť zabezpečila to, že teraz už nie sme v nepriateľstve s Bohom, ale sme priatelia s Bohom. Jeho život zabezpečuje, že budeme s Bohom aj žiť. Ako sa to stalo? – „Prečo aj môže vždycky dokonale spasiť tých, ktorí skrze neho prichádzajú k Bohu, vždycky žijúc, aby sa prihovárал za nich.“ (Židom 7:25). Preto, že žije, aj my žijeme. Je po Otcovej pravici a vždy sa za nás modlí, prihovára u Otca. Pretože je tam vždy po Otcovom boku a hovorí: „Ja som za nich zomrel a umyl som ich svojou krvou. Sú moji. Tak ich zachovaj až do konca.“

Keď nám, nepriateľom, Boh prejavil svoju lásku tým, že Kristus za nás zomrel, potom teraz, keď sme boli zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna, tak je o mnoho istejšie, že súc zmierení budeme spasení jeho životom (verš 10). Zaiste sme v bezpečí preto, lebo Kristus vstanúc z mŕtvych už viacej nezomiera; smrť viacej nepanuje nad ním (Rímskym 6:9). No, nie len to, ale sme tak spasení, že sa i chválime Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého sme teraz dostali zmierenie (verš 11).

Nielen to, že Boh dokázal svoju lásku k nám raz a navždy, keď sme ho nenávideli a nechceli sme s ním mať nič spoločné, ale teraz, keď sme ospravedlnení, aj sa radujeme a chválime Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista. Nielen, že nám prejavil všetku svoju priazeň, ale dal nám aj radosť vo svojom Synovi, ktorý je jediný pravý zdroj každého šťastia a radosti.

Teraz spasení prostredníctvom Ježiša Krista máme viac, než len možnosť nesťažovať sa, nelamentovať, nebedákať. V Ježišovi Kristovi nám bolo dané právo radovať sa. Náš najlepší deň v živote bol deň, v ktorý sme boli Ježišom Kristom zachránení pred večným zatratením, pred peklom. Ježiš povedal učeníkom: „Avšak tomu sa neradujte, že sa vám poddávajú duchovia, ale radšej sa radujte, že sú vaše mená napísané v nebesiach.“ (Lukáš 10:20).

Niekedy sa radujeme v našich okolnostiach alebo v tom, čo Boh robí. Aj tieto veci sú dobrým dôvodom našej radosti, ale nie sú jej zdrojom a pôvodom, lebo naša radosť je v ňom, v Bohu, skrze Ježiša Krista. Pretože kým sme ešte Boha nenávideli, tak Kristus dal seba samého za nás. To je niečo, čo Boh a Pán nebies a celého vesmíru urobil pre nás, aby sme mohli patriť do jeho rodiny.

22. 8. 1999